

Arrest

nr. 136 847 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. PEHARPRE, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 juni 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 oktober 2014 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten(1):

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Syrië, vroeg op 05.06.2014 asiel in België. Ze legde de volgende documenten voor : een paspoort van Syrië met nummer 001147138 afgegeven op 12.07.2009 en geldig tot 11.07.2014; een identiteitskaart van Syrië met nummer 04499281 afgegeven op 17.10.2002, een uittreksel uit het familieboekje, afgegeven op 27.12.2012; een bewijs van een (religieus) huwelijk en een overlijdensakte.

De betrokkene werd gehoord op 05.06.2014 en 26.06.2014 en verklaarde dat ze op 09.09.2014 van Syrië naar Egypte reisde. De betrokkene verklaarde dat ze het grondgebied van de lidstaten op 22.05.2014 binnen kwam na een reis per boot van dertien dagen vanuit Egypte. De smokkelaar werd volgens de betrokkene op het schip gearresteerd. De betrokkene en de andere immigranten werden naar een opvangcentrum van het Rode Kruis op Sicilië (Catania) gebracht. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen tot twee dagen voor haar aankomst in België op 04.06.2014 in dat opvangcentrum op Sicilië. Ze stelde dat haar vingerafdrukken niet werden geregistreerd en enkel haar identiteit werd genoteerd.

Op 09.07.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord. Artikel 22(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen twee maanden dient te antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 22(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen.

Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor d.d. 05.06.2014 verklaarde de betrokkene dat ze in Italië niet zal worden erkend en dat ze haar kinderen niet naar Italië zal kunnen laten komen. Tijdens een bijkomend verhoor d.d. 23.10.2014 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze naar eigen zeggen hoopt dat ze in België kan worden herenigd met haar kinderen, die heden in Egypte verblijven. De betrokkene uitte tijdens dit verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat ze in Italië misschien een verblijfsvergunning zal verkrijgen, maar dan op straat zal belanden. In Italië zal ze naar eigen zeggen in tegen stelling tot België geen financiële steun krijgen. Ze voegde toe dat ze bij aankomst geen hulp kreeg van de Italiaanse instanties, maar wel van het Rode Kruis.

Middels een schrijven van haar raadsman d.d. 09.09.2014 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties haar asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat de Italiaanse instanties de massale aankomst van asielzoekers niet aankan en dat een overdracht aan Italië een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) impliceert. Bij het verzoek worden de volgende bronnen gevoegd : Michela Morroi, "Le traitement des demandeurs d'asile en Italie", Hommes et Migrations, 1300 (2012) pagina 72 en volgende; Eric Fraye, "Sans aide l'Italie laissera les réfugiés entre dans TUE, L'Observateur, 13.05.2014; RT News, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", 11.06.2014; Voice of America, "UNHCR urges EU to help Italy with tuden of refugees", 11.04.2014; Raad van Europa, resolutie 2000/2014, 26.04.2014 en Raad van Europa, rapport 13531, "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", 09.06.2014 en een artikel uit Le Figaro, "Immigration : la police s'alarme de l'attivée massive de clandestins", 04.08.2014.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten

kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 23.10.2014 verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat ze in Italië misschien een verblijfsvergunning zal verkrijgen, maar dan op straat zal belanden en in tegenstelling tot België geen financiële steun zal krijgen. Betreffende haar stelling dat ze na het verkrijgen van een verblijfsvergunning in Italië op straat zal belanden benadrukken we dat de betrokkene geen elementen voorlegt die toelaten de gegrondheid van haar beweringen te beoordelen. Personen, die gemachtigd zijn te verblijven in Italië, hebben toegang tot sociale voorzieningen zoals Italiaanse staatsburgers.

Betreffende haar bewering dat ze niet door de Italiaanse instanties, maar door het Rode Kruis werd geholpen merken we op dat de Italiaanse instanties in samenwerking met het Rode Kruis en andere organisaties instaan voor de opvang en begeleiding van in Italië toegekomen immigranten. We stellen vast dat de betrokkene zelf verklaart dat ze op zee werd gered en tot aan haar vertrek naar België onderdak verkreeg in een centrum te Catania. We zijn van de overtuiging dat de betrokkene allerminst kan stellen dat ze aan haar lot werd overgelaten.

Betreffende het schrijven d.d. 09.09.2014 merken we op dat het door de betrokkene geciteerde artikel van Michela Morroi ("Le traitement des demandeurs d'asile en Italie", *Hommes et Migrations*, 1300 (2012)) dateert uit 2012 en geeft volgens ons dan niet ook niet de actuele situatie weer. Het aangehaalde bericht RT News, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", 11.06.2014 gaat over het aantreffen van twee aan hun lot overgelaten groepen immigranten in respectievelijk Rome en Milaan. Uiteraard zijn dit betreurenswaardige feiten, maar we benadrukken dat het twee groepen van telkens 160 à 170 personen betrof en geenszins om structurele toestanden ging.

In het geciteerde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtès sur les côtes italiennes", opgesteld door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, wordt inderdaad gesteld dat de grote instroom van immigranten via Italië de instanties van dat land voor bijzondere uitdagingen stelt op het vlak van opvang en integratie en worden bepaalde tekortkomingen gesignaleerd. Maar tevens wordt in ditzelfde rapport ook gewezen op de inspanningen, die reeds werden genomen om de uitzonderlijke toestand het hoofd te bieden ("L'accès aux procédures d'asile et le suivi des conditions d'accueil dans l'ensemble des centres nationaux ont été améliorés", pagina 13, punt 53; "Je salue l'intention des autorités italiennes, affirmée dans le décret du 17 septembre 2013, d'augmenter la capacité d'accueil du système SPRAR (système de protection des demandeurs d'asile et des réfugiés) géré par l'association nationale des communes d'Italie (ANCI), grâce à un plan triennal (2014-2016) visant à passer de 8000 places à 16 000 places", pagina 13, punt 54). We zijn dan ook van mening dat op grond van dit rapport niet kan worden besloten dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we ook op te merken dat het feit dat Italië, lidstaat aan de "buitengrens", tot heden een grote toestroom van immigranten kent op zich geenszins impliceert dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 604/2013 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen benadrukken we dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot november 2013 (verder Aida-rapportgenoemd: "...in case the Dublin returnee did not apply for asylum during their initial transit or stay in Italy before moving to another European country, when they are sent back to Italy they can file an asylum application following the ordinary asylum procedure like all asylum seekers", pagina 24, § 6), en Schweizerische Flüchtlingshilfe (Seraina Nufer, Muriel Trummer), "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, pagina 13 punt 4.2.: "Personen, die in Italien noch kein Asylgesuch gestellt haben: Diese müssen bei Ankunft am Flughafen Fiumicino oder Malpensa ihr Asylgesuch im Büro der Questura am Flughafen stellen. Sie erhalten anschliessend einen Termin, um sich bei der Questura in Rom beziehungsweise in Varese für die "verbalizzazione" zu melden"). Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Dat personen, die aan Italië worden overgedragen en nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italiëtoegang hebben tot het opvangnetwerk wordt bevestigd door het AIDA-rapport (pagina 25, §1) en het Dublin-project-rapport (pagina 48, §2). Beide rapporten wijzen ook op de met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië overgedragen personen: AIDA-rapport, pagina 25, §1: "However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari)"; Dublin-project-rapport, pagina 48, §2: "However, in the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Régulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Fund for Refugees. For instance, in Rome, there are currently projects providing assistance to 200 persons -within this broader category 60 places are for vulnerable categories".).

Algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van de meest recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tót november 2013; Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Régulation. National Report. European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation- Italy", 19.12.2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België.

Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het bijkomende verhoor d.d. 23.10.2014 gezondheidsproblemen te kennen. Ze voegde toe dat ze in België een behandeling van psychische problemen geniet. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ons inzien wordt niet aangetoond dat in België aangevatte behandelingen in Italië niet zullen kunnen worden verder gezet.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 17 van de Verordening (EU) nr. 604/2013, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het voorzichtigheidsbeginsel, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Aangezien het passend is dat België het verzoek van Mevrouw A. om internationale bescherming behandelt omdat er een reëel risico bestaat, in geval van verwijdering naar Italië, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat in een artikel van 2012 « Hommes & Migrations », Michela Morroi onderstreept dat :

«La législation italienne garantit au moins sur le papier un accueil à tous les demandeurs d'asile. Toutefois dans biens des cas aucun hébergement n'est fourni par le gouvernement et la situation est spécialement tendue dans les grandes villes. [...]

Le résultat est que des centaines de personnes trouvent abri où elles peuvent : certaines dorment dans la rue, d'autres occupent des édifices abandonnés sans aucun type de confort (chauffage, eau, etc.).

Donc, ces personnes se retrouvent totalement éloignées de la société italienne et de la possibilité d'obtenir une reconnaissance légale.

Sans domicile fixe, ces personnes ne peuvent pas obtenir d'assistance psychosociale, ni s'inscrire sur les listes de demandeurs d'emploi, ni avoir l'opportunité d'être accompagnées par un avocat dans toutes les démarches administratives liées à la demande de statut de réfugié. Dès lors, ces personnes deviennent presque "invisibles" sur le territoire italien. [...]

Dans la société italienne, les demandeurs d'asile sont confrontés au manque de travail et à une constante lutte pour leur survie, à tel point qu'ils sont également exposés au risque de tomber dans la criminalité et la prostitution. »

Dat Mevrouw A., als asielzoekster in het Kader van de Dublin-III Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Italië systematische wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua" van 7.3.14 ondersreept dat:

"In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 – which will be valid for the period 2014-2016 – that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places.

Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR"

Dat op 27.3.14 Uw Raad van mening was dat:

« la partie défenderesse a été informée du fait que l'accès aux soins médicaux pour les demandeurs d'asile est extrêmement difficile en Italie.

[...]

sur la base du rapport de l' « OSAR » qu'il n'y a pas de garanties claires concernant l'accueil fourni en Italie ainsi que relatif au traitement médical nécessaire et adéquat pour la requérante en cas de retour

[...]

il peut être conclu que la partie défenderesse ne pouvait pas ignorer que la requérante suivait un traitement médical adapté à ses graves problèmes de santé. Le Conseil peut, sur la base de ces éléments et compte tenu des modalités de la présente procédure en extrême urgence, constater, prima facie, la méconnaissance de l'obligation de motivation formelle dans le chef de la partie défenderesse. Il estime, prima facie, que par cette méconnaissance il n'est pas permis d'exclure une possible violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de retour de la requérante en Italie.

En conclusion, le moyen tiré de la violation alléguée de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme est sérieux ».

Dat op 11.4.14 in een mededeling van het UNHCR stond:

« Depuis que les autorités italiennes ont mis en place l'opération de sauvetage Mare Nostrum en octobre 2013, suite aux naufrages tragiques au cours desquels quelque 600 personnes ont trouvé la mort, plus de 20 000 personnes ont été secourues en mer. En 2014, le nombre d'arrivées par la mer en Italie s'élève désormais à quelque 18 000 personnes. Près de 43 000 personnes étaient arrivées en 2013. Les Syriens fuyant la violence dans leur pays étaient majoritaires, avec plus de 11 300 arrivants »

Dat op 26.5.14 nam de Raad van Europa een Resolutie waarin stond dat:

« L'Assemblée parlementaire salue l'intensification des efforts des autorités italiennes pour faire face aux situations d'urgence, notamment par le biais de l'opération Mare Nostrum. Cependant, des problèmes structurels continuent de peser sur les mesures à prendre au plus vite pour adapter les systèmes italien et européen aux besoins. D'une part, des capacités d'accueil adéquates, l'identification conforme des personnes et le contrôle ultérieur de leurs déplacements ainsi qu'un traitement rapide et transparent des flux migratoires mixtes sont quelques-uns des impératifs auxquels les autorités italiennes doivent pleinement satisfaire. D'autre part, les autorités européennes doivent redéfinir leurs politiques et leurs réglementations relatives à l'immigration ainsi que les soutenir par des moyens financiers et opérationnels appropriés ».

Dat op 5.6.14 de Nederlandse Raad van State een Dublin overdracht naar Italië geschorst heeft:

« In Nederland schorste de voorzitter van de Raad van State op 5 juni 2014 een overdracht van een alleenstaande asielzoeker naar Italië, op basis van de Dublin-verordening. Deze zaak is mogelijk van belang voor andere asioldossiers, omdat het over de algemene situatie in Italië gaat. De asielzoeker voerde aan dat Italië structureel tekortkomt, met betrekking tot de opvang van asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure, en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers. De Nederlandse Raad van State zegt dat dit nader onderzoek vergt, en schorst intussen de overdracht »
Dat dit ook voortvloeit uit het rapport *Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees* van 9.6.14 van het Swiss Refugee Council, SFH-OSAR die onderstreept dat:

« According to the NGOs in Malpensa and Fiumicino airports, Dublin returnees some-times stay for a few days at the airport (without accommodation) until housing can be found for them. UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation.

[...]

Conclusion: Only people who are in the asylum procedure have recourse to the NGO at the airport. Even vulnerable people with protection status such as ill persons or single mothers with children do not have access to the NGO at the airport. The NGOs can arrange accommodation if the local Prefecture is responsible for the refu-gee, but if another Prefecture is responsible, it can only arrange short-term accom-modation in a FER project at the most as well as a train ticket. The organisations at the airport are often insufficiently informed about the needs of the new arrivals. They are often shocked at what bad shape many of the returnees are in.

[...]

Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CRC, particularly as regards special measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child. »

Dat op 11.6.14 het AFP met het volgende bericht kwam:

« The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis. The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy's treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organization described as an "unacceptable" incident. The refugees "were found without shoes, disorientated, and without having been given anything to eat or drink,"

Dat op 7.7.14 de krant "De Morgen" een artikel publiceert waarin staat dat:

"Het staat nu al vast: 2014 belooft een recordjaar te worden voor Italië, al valt er bitter weinig te vieren. In de eerste zes maanden van dit jaar spoelden al ruim 65.000 vluchtelingen aan op het eiland van Lampedusa, langs de kusten van Sicilië of in de meest zuidelijke provincies van de laars"

Dat het UNHCR heft op 8.7.14 het volgende onderstreept:

"Persons intercepted or rescued in the Mediterranean Sea should have access to asylum procedures in a secure environment with adequate procedural safeguards in line with international refugee and human rights law. UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants intercepted in international waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return

Dat op dezelfde dag het UNHCR nog aangaf dat:

« UNHCR told reporters that so far this year more than 500 people are known to have died trying to cross the sea from Africa and Asia to various countries in Europe. A record 64,000 people traveling in small boats from North Africa have reached Italy alone this year – more than in all of 2013"

Dat verzoeker uw aandacht wenst te trekken op een zeer recent arrest van 12.7.14 van uw Raad, waarin staat:

"De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Het feit dat asielzoekers geen opvang krijgen, vormt een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit:

- Het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua" van 7.3.14
- Een mededeling van UNHCR op 11.4.14
- Een persmededeling van de Verenigde Naties van 11.6.14
- Een mededeling van UNHCR op 8.7.14

- Een resolutie van de Raad van Europa van 26.6.14 die het structureel karakter van het opvangprobleem beklemtoont.

[...]

De bestreden beslissing erkent aldus enerzijds dat er "momenteel" en "uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door politieke gebeurtenissen die plaatsvinden in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald Tunesië, Libië, Egypte en Syrië maar beroept zich anderzijds op rapporten die respectievelijk dateren van mei 2011 en oktober 2013.

De bestreden beslissing neemt derhalve de implicaties van "uitzonderlijk immense toestroom" die "momenteel" plaatsvindt niet in aanmerking.

De verzoekende partij brengt informatie bij die de periode maart 2014- juli 2014 omvat. [...]

De informatie die verzoekende partij bijbrengt is prima facie relevanter voor de actuele beoordeling van de opvangproblematiek dan de rapporten die de periode april 2011 – oktober 2013 beslaan.

Gelet op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook het feit dat een aantal stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa, en de vaststelling dat deze stukken prima facie erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voort verzoekende partij een ernstige grief aan".

Dat de Europese Hof voor de Rechten van de Mens nog aangaf, met betrekking tot de verwijdering van een familie naar Italië, dat:

"In reply, I can inform you that pending the decision of the Grand Chamber in *Tarakhel v. Switzerland*, n°29217/12, it may be envisaged that, depending on the circumstances of the individual case, interim measures may be applied in respect of persons or families in a similar situation to the applicants in the Grand Chamber case"

Dat zeer recentelijk de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een Arrest TARAKHEL dd. 4.11.14 met betrekking tot de verwijdering van verzoekers naar Italië heeft genomen.

Dat het HCR haar observaties heeft kunnen maken (pagina 19 tot en met 27) :

« Le HCR continue également de recevoir des informations signalant des cas où des demandeurs d'asile sont privés d'un accès immédiat aux dispositifs d'accueil lorsqu'ils demandent la protection internationale, pour n'en bénéficier que des semaines ou des mois plus tard. Ces retards procèdent de lacunes structurelles et d'une capacité insuffisante au sein du système d'accueil existant, de procédures administratives lentes, et de difficultés lors de l'enregistrement des demandes d'asile.

Bien que des différences existent à l'échelon local, les mesures de substitution destinées à pourvoir à la subsistance des demandeurs d'asile sont rarement disponibles lorsqu'il y a des retards. Selon les informations du HCR, le soutien financier limité dans le temps prévu dans les cas où l'hébergement en structure d'accueil est retardé (article 6 § 7 du décret législatif n°140/2005) n'est pas assuré. Le HCR n'a pas connaissance d'instances dans lesquelles des demandeurs d'asile auraient dénoncé ces retards devant une juridiction. [...]

En outre, il peut également arriver que des personnes faisant l'objet d'un transfert Dublin, lors de leur arrivée en Italie, passent plusieurs jours dans les aéroports avant d'être placées, même si une place dans un centre d'accueil avait été trouvée au moment où l'Italie s'était déclarée compétente en application du règlement Dublin. »

Het HCR concludeert dat : « Le HCR engage le gouvernement italien à garantir dans l'ensemble du pays une capacité d'accueil adéquate des demandeurs d'asile, notamment lorsque surviennent de nombreuses arrivées, de manière à ce que tous les demandeurs d'asile dépourvus des moyens de subvenir à leurs besoins puissent avoir accès à un accueil adéquat, conformément aux dispositions de la directive UE relative aux conditions d'accueil. Le système d'accueil doit être plus souple afin de pouvoir faire face aux fluctuations du nombre de demandes d'asile et à la durée effective de la procédure d'asile ».

Het Hof onderstreept de belangrijke uittreksels van het rapport van 18.9.12 van Nils Muižnieks (pages 27 à 29) :

« Des inquiétudes ont été formulées au sujet des conditions qui règnent dans certains centres d'accueil. Ainsi, ayant visité un CARA lors de sa visite de septembre 2008, le Comité européen pour la prévention de la torture (CPT) a critiqué ce centre du fait qu'il se trouvait dans des locaux de type pénitentiaire. Si le Commissaire n'ignore pas que le gouvernement italien a défini des normes minimales dans les appels d'offres pour la gestion de ces structures, les interlocuteurs se sont montrés préoccupés par la forte disparité des normes dans les centres d'accueil en pratique, qui peut se manifester ainsi, par exemple : manque d'effectifs et de formation adéquate du personnel ; surpopulation et caractère limité de l'espace disponible pour les prestations d'assistance, les conseils juridiques et la socialisation ; locaux matériellement inadéquats et éloignés des résidents locaux ; ou encore difficultés d'accès aux informations adéquates. [...]

Le Commissaire observe que la question des conditions de vie des demandeurs d'asile en Italie fait l'objet d'une attention croissante dans d'autres États membres de l'UE, en raison du nombre croissant de recours formés par des demandeurs d'asile contre leur transfert en Italie en vertu du règlement Dublin. Il observe qu'une série de jugements rendus par plusieurs juridictions administratives allemandes ont sursis à de tels transferts, au motif notamment que les intéressés risquaient de se retrouver sans abri et en deçà du niveau minimum de subsistance. La Cour européenne des droits de l'homme a également reçu des requêtes alléguant qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention en cas de transfert vers l'Italie fondé sur le règlement Dublin (...) ».

De Grote Kamer van het Hof beslist hierna :

« La Cour relève que les méthodes utilisées pour calculer le nombre de demandeurs d'asile privés d'hébergement en Italie sont contestées. Sans entrer dans le débat sur l'exactitude des données chiffrées disponibles, il suffit à la Cour de constater la disproportion flagrante entre le nombre de demandes d'asile présentées en 2013, qui selon le gouvernement italien s'élevaient à 14 184 au 15 juin 2013 (paragraphe 78 ci-dessus), et le nombre de places disponibles dans les structures du réseau SPRAR (9 630 places) qui, toujours selon le gouvernement italien, sont celles susceptibles d'accueillir les requérants (paragraphe 76 ci-dessus). De surcroît, considérant que le nombre de demandes indiqué ne se réfère qu'aux six premiers mois de l'année 2013, il est vraisemblable que le chiffre pour la totalité de l'année soit bien plus élevé, ce qui fragiliserait d'avantage la capacité d'accueil du système SPRAR. Par ailleurs, la Cour observe que ni le gouvernement suisse ni le gouvernement italien n'ont affirmé que la capacité combinée du système SPRAR et des CARA serait en mesure d'absorber, si ce n'est la totalité, au moins une part prépondérante de la demande d'hébergement.

[...]

Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence. [...]

En tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition ».

Het Hof concludeerd « si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention ». (stuk 20, 18)

Dat al deze bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië mensonwaardig zijn;

Dat de bronnen die vermeld worden door tegenpartij niet actueel zijn;

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Italië niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Italië van Mevrouw A. zij blootgesteld zou worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat het past de bestreden beslissing te vernietigen;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of Mevrouw A. bij verwijdering naar Italië blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Italië ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Italiaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien het simpele feit dat Mevrouw A. niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Italië ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21

december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Als dan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumpctie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt”(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Al gemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden.” (RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoekster om in Italië blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien dat uit de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van Mevrouw A. om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te schorsen;”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 en motiveert zij dat de behandeling van de asielaanvraag aan Italië toekomt.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet

zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat

de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die in Italië systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij klaagt het gebrek aan opvangplaatsen aan met alle gevolgen van dien. Zij meent dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië mensonwaardig zijn en citeert uit diverse bronnen. De bronnen die de verwerende partij hanteert zijn haar inziens niet actueel.

2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor, stelde ,met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Italië - zouden kunnen rechtvaardigen, dat zij in Italië misschien een verblijfsvergunning zal krijgen maar dan op straat zal belanden. Zij maakte dus geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden. Immers blijkt dat zij tijdens haar verblijf in Italië werd opgevangen in een opvangcentrum van het Rode Kruis op Sicilië. Zij stelde naar België gekomen te zijn om alhier herenigd te worden met haar kinderen die zich in Egypte bevinden. Gelet op haar verklaringen, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde terzake oordeelt: *“Betreffende haar stelling dat ze na het verkrijgen van een verblijfsvergunning in Italië op straat zal belanden benadrukken we dat de betrokkene geen elementen voorlegt die toelaten de gegrondheid van haar beweringen te beoordelen. Personen, die gemachtigd zijn te verblijven in Italië, hebben toegang tot sociale voorzieningen zoals Italiaanse staatsburgers.*

Betreffende haar bewering dat ze niet door de Italiaanse instanties, maar door het Rode Kruis werd geholpen merken we op dat de Italiaanse instanties in samenwerking met het Rode Kruis en andere organisaties instaan voor de opvang en begeleiding van in Italië toegekomen immigranten. We stellen vast dat de betrokkene zelf verklaart dat ze op zee werd gered en tot aan haar vertrek naar België onderdak verkreeg in een centrum te Catania. We zijn van de overtuiging dat de betrokkene allerminst kan stellen dat ze aan haar lot werd overgelaten.”

2.6. De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in Italië alsook rechtspraak, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoekende partij aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van

de fundamentele tekortkomingen in het opvangsysteem en omwille van de sociaaleconomische situatie van asielzoekers. Verzoekende partij wijst op de ongeziene toestroom van asielzoekers, op het structurele gebrek aan opvangstructuren om deze toestroom op te vangen en op het gebrek aan opvang van Dublin-terugkeerders.

2.7. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verweerder de verenigbaarheid van de overdracht van verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Italië.

Dienaangaande heeft de verwerende partij ten eerste de stukken waarop de verzoekende partij zich gebaseerd heeft onderzocht en als volgt geoordeeld: *“Betreffende het schrijven d.d. 09.09.2014 merken we op dat het door de betrokkene geciteerde artikel van Michela Morroi ("Le traitement des demandeurs d'asile en Italie", Hommes et Migrations, 1300 (2012)) dateert uit 2012 en geeft volgens ons dan niet ook niet de actuele situatie weer. Het aangehaalde bericht RT News, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", 11.06.2014 gaat over het aantreffen van twee aan hun lot overgelaten groepen immigranten in respectievelijk Rome en Milaan. Uiteraard zijn dit betreuenswaardige feiten, maar we benadrukken dat het twee groepen van telkens 160 à 170 personen betrof en geenszins om structurele toestanden ging.*

In het geciteerde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtès sur les côtes italiennes", opgesteld door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, wordt inderdaad gesteld dat de grote instroom van immigranten via Italië de instanties van dat land voor bijzondere uitdagingen stelt op het vlak van opvang en integratie en worden bepaalde tekortkomingen gesignaleerd. Maar tevens wordt in ditzelfde rapport ook gewezen op de inspanningen, die reeds werden genomen om de uitzonderlijke toestand het hoofd te bieden ("L'accès aux procédures d'asile et le suivi des conditions d'accueil dans l'ensemble des centres nationaux ont été améliorés", pagina 13, punt 53; "Je salue l'intention des autorités italiennes, affirmée dans le décret du 17 septembre 2013, d'augmenter la capacité d'accueil du système SPRAR (système de protection des demandeurs d'asile et des réfugiés) géré par l'association nationale des communes d'Italie (ANCI), grâce à un plan triennal (2014-2016) visant à passer de 8000 places à 16 000 places", pagina 13, punt 54). We zijn dan ook van mening dat op grond van dit rapport niet kan worden besloten dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Hieromtrent wensen we ook op te merken dat het feit dat Italië, lidstaat aan de "buitengrens", tot heden een grote toestroom van immigranten kent op zich geenszins impliceert dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 604/2013 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.”

Verder heeft de verwerende partij zich grondig geïnformeerd over de situatie van asielzoekers in Italië, aangezien terzake een kopie van het rapport van Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to- date tot november 2013 (verder AIDA-rapport genoemd), werd toegevoegd aan het administratief dossier waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-Verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat geen deugdelijk noch recent onderzoek zou zijn gebeurd. In de bestreden beslissing wordt op basis van deze informatie gesteld *“Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming”.*

Waar verzoekende partij betwist dat ze de nodige opvang zal krijgen bij haar aankomst in Italië stelt de bestreden beslissing: *“Dat personen, die aan Italië worden overgedragen en nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië toegang hebben tot het opvangnetwerk wordt bevestigd door het AIDA-rapport (pagina 25, §1) en het Dublin-project-rapport (pagina 48, §2). Beide rapporten wijzen ook op de met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië overgedragen personen : AIDA-rapport, pagina 25, §1 : "However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have*

been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari)"; Dublin-project-rapport, pagina 48, §2 : "However, in the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Fund for Refugees. For instance, in Rome, there are currently projects providing assistance to 200 persons -within this broader category 60 places are for vulnerable categories".).

Verder stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing met verwijzing naar talrijke andere bronnen: "Algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van de meest recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot november 2013; Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Régulation. National Report European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation- Italy", 19.12.2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

2.8. Verzoekende partij toont niet aan dat volgens verweerder uit de lezing van de aangehaalde rapporten niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is dan wel artikel 3 van het EVRM miskent.

Uit de genoemde rapporten blijkt immers dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers zich opdringt. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand in kennis stellen van de daadwerkelijke overdracht, zodat de nodige voorbereidingen in Italië kunnen worden getroffen. Bovendien kan de huidige raadsman van de verzoekende partij haar informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval van calamiteiten. Verder, wat de opvang betreft, meldt het AIDA-rapport dat voor de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opvang wordt voorzien, soms tijdelijke opvang. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er voor haar bij terugkeer geen mogelijke toegang tot opvang of dienstverlening (medisch (indien nodig, wat niet is aangetoond), financieel en sociaal) is, ondanks een actuele problematiek van massale toestroom van asielzoekers en migranten.

2.9. Voorts wijst de Raad op de bevindingen van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein waarin werd geoordeeld dat: "Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in *M.S.S. v. Belgium and Greece* (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above)." (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, par. 78, onontvankelijkheidsbeslissing).

2.10. Deze beoordeling van de algemene opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië werd door het EHRM bevestigd in de zaak Tarakhel: *“In view of the foregoing, the current situation in Italy can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. judgment, cited above, where the Court noted in particular that there were fewer than 1,000 places in reception centres to accommodate tens of thousands of asylum seekers and that the conditions of the most extreme poverty described by the applicant existed on a large scale. Hence, the approach in the present case cannot be the same as in M.S.S.”* (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 114).

Evenwel oordeelde het EHRM dat hoewel de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië niet vergelijkbaar zijn met de schrijnende opvangomstandigheden in Griekenland en dus niet voldoende ernstig zijn om alle overdrachten naar Italië te schorsen, er op basis van de beschikbare informatie ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem. De mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, kan volgens het Hof niet zomaar worden afgewezen als ongegrond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 115 en 120)

Verder bevestigt het Hof haar rechtspraak uiteengezet in de zaak M.S.S. door te stellen dat: *“The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a “particularly underprivileged and vulnerable” population group, asylum seekers require “special protection” under that provision (see M.S.S., cited above, § 251).”* In dit kader onderstreept het EHRM dat asielzoekers een bijzonder ondergeprivilegieerde en kwetsbare groep zijn die bijzondere bescherming vereisen.

De eerder vermelde vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers, is volgens het Hof des te meer aanwezig wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Dit geldt eveneens wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is, zoals het Hof het zelf aangeeft, een determinerende overweging (*“decisive factor”*) en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen. Deze specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd en hun gebrek aan onafhankelijkheid. Het Hof verwijst naar het VN Kinderrechtenverdrag dat Staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand geniet ongeacht of het al dan niet begeleid is door de ouders (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 99).

Voorts oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een onverschillige Staat (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 253). Dit geldt des te meer wanneer verdragsluitende Staten zich in het kader van de Europese Unie er zich positiefrechtelijk toe verbonden hebben om passende opvang te voorzien aan asielzoekers in het kader van de zogenaamde Opvangrichtlijn.

Gezien hun nood aan bijzondere bescherming, hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid moeten, volgens het Hof, de opvangomstandigheden voor minderjarige asielzoekers aangepast zijn aan hun leeftijd zodat wordt gegarandeerd dat die omstandigheden geen situatie van stress en angst creëren voor deze kinderen, met bijzonder traumatische gevolgen. In zulk geval zouden de opvangomstandigheden het minimumniveau van hardheid bereiken dat leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119).

2.11. De verzoekende partij stelt dat haar situatie vergelijkbaar is doch brengt hieromtrent geen enkele verduidelijking. Zij is meerderjarig, geen kind meer en wordt evenmin vergezeld van haar kinderen en brengt voor het overige geen enkele verduidelijking aan. *In casu* kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een extreem kwetsbare asielzoeker zou zijn. Bijgevolg kan de redenering uit het arrest Tarakhel niet zomaar getransponeerd worden naar de verzoekende partij en is de Raad van oordeel dat een schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* niet aan de orde is.

2.12. Nu geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weerhouden, wordt evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt aangezien dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

2.13. Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]”

2.14. Gelet op de bespreking hoger, toont verzoekende partij evenmin een schending van deze bepaling aan.

2.15. Verzoekende partij toont evenmin een schending aan van de door haar opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur.

2.16. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER